

2042.

Z rukopisu Petra Jeřábka, rektora Veleckého 1821.

Velmi zdoloha.

So - tva jsem na svět při - šel, již za - se u - mí -
do země, z níž jsem vy - šel, o - pět se u - bí -

rám, člo - věk jak květ vy - chá - zí a u - tí - ká jak
ram;

stín, rá - no jak kví - tko vzchází, ve - čer bý - vá po -

třín.

Sotva jsem na svět přišel,
již zase umírám,
do země, z níž jsem vyšel,
opět se ubírám;
člověk jak květ vychází
a utíká jak stín,
ráno jak kvítko vzchází,
večer bývá potřín.

By rozum nezměnila
lstivá světa márnost,
hříchem nepoškrnila
mé duše nevinnost,
vytržen jsem v milosti
z života časného,
bych skrze nepravosti
neztratil věčného.

Proč vás, o rodičové,
slzy oblévají,
když vám dcery, synové,
v plénkách umírají?
Co vy strachem hledáte,
tím již oplývají,
a co vy jim nedáte,
to od Boha mají.

O všemohoucí Pane,
popřej nám milosti,
ať se Ti zadosť stane
za naše mrzkosti,
by, když první nevinnost
skrz hřích sme ztratili,
jí skrz pravú kajícnosť
zas šťastně nabyli.

2043.

Z rukopisu P. Jeřábka, rektora Veleckého 1821.

Tu máš, mi - lé dí - tě, tu máš mí - sto pro tě,